

במדניה

(המשך מעמוד 10)

אבל הוא צריך תמיד לומר את הדברים כך שהם ייראו יפה בכותרת. ביילין אוהב לדייק. מרוב דאגה לדיוק אקרמי, הוא שוכח את האוזן של המאזין. המסקנה: ביילין צריך להיות פרופסור באוניברסיטה, אך לא פוליטיקאי, חבר-כנסת, סגן-שר או שר.

איך להתרגש. השבוע עשה זאת שוב. הפסטיבל השבועי של התיקשורת הישראלית הוקרש, הפעם, למילת-קסם חדשה: קריהעוני. פורטמה סטאטיסטיקה שקבעה כי כחצי מיליון ישראלים (הכוונה ליהודים, כמובן) חיים מתחת לקריהעוני, וביניהם רבע מיליון ילדים. משמע: כל יהודי שישי כמידינה, אם מנכים מהחשבון את הערבים והיורדים.

התגובה הפוליטית הנכונה היא קריאת חמס נרגשת, זעקה סוציאלי, הכאה על חזהו של הוולת. כך עשו כל הפוליטיקאים שצוטטו למחרת בכלי-התיקשורת.

לא כן ביילין. הוא קבע כי "קריהעוני" הוא רק נתון סטאטיסטי שרירותי, שאין בישראל רעב, שאין ממה להתרגש.

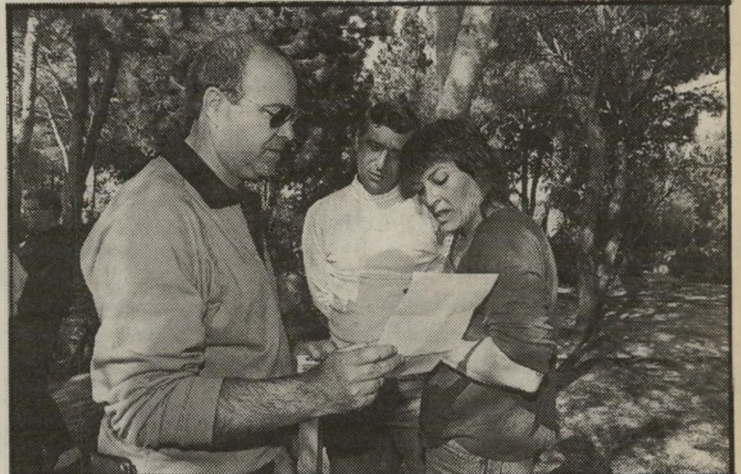

בקבוקים ריקים בתיה אפולו אספה את הבקבוקים הריקים שהונחו על ספסל ליד הקבר. הבאים חיבקו וליטפו אותה. והיא שמה על דן נחושתן, בעל נכדתו של הסתת הידוע אברהם שליפשיין.

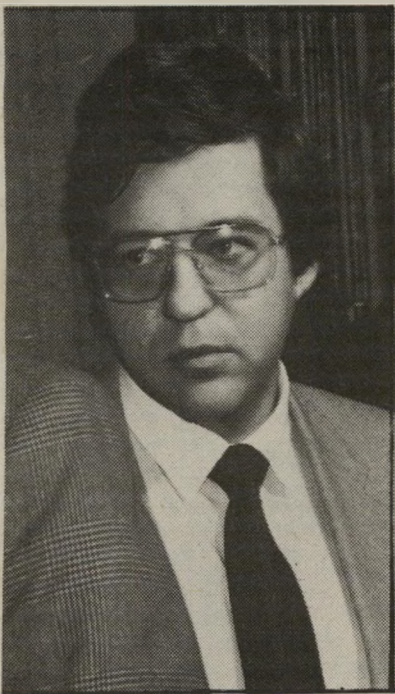
(המשך מעמוד 13)

הבאים הביאו פרחים, בקבוקים, זיכרון. גילה רוזן, העיתונאית-האחות שטיפלה בך בחודשים האחרונים, הביאה פרחים. גידו עזון סאמט הביא בקבוק של יין ארום רווקא, וגם סיפור.

כאשר חגגו הסאמטים את הגינת כרי המצווה של כנס, היתה התיקובת צנועה. במרכזו בלט תרנגול-הודו צלוי מקושט. כסוף המסיבה נראה דן בראמוץ, כשהוא נושא את ההודי ולוקח אותו איתו הביתה. למחרת טילפן דן לסאמט והזמין אותו לראות-ערב. "בישלתי משהו טעים", הבטיחה וצחק. כשבאו הסאמטים לביתו של דן פגשו את תרנגול-ההודו שלהם, ממולא בצ'מוקים, כשופים וברטבים נפלאים. דן היה גא מאוד. סיפור זה היה אופייני לרוח האזכרה. האני שים עמדו בין העצים, קבוצות-קבוצות, הח' ליפו זיכרונות ובריחות, שתו מהבקבוקים שעברו מיד ליד. דן בראמוץ היה נהנה.

שיר אשר עמאדו (משמאל), מהנדס שלא הכיר את דן אישית, שר באוזני בתיה את השיר שכתב עליו בלאדינו. עמאדו מסר לה קלטת של השיר.

ביילין

מרוב דאגה לדיוק אקרמי...

מי מעוניין? כמעט ואין בישראל פור ליטיקאי, שהעוני מדאיג אותו באמת. כמעט כל הפוליטיקאים שייכים בעצמם לרובד העליון, ומייצגים את האינטרסים שלו. הפער במדינה הולך וגדל. מנכ"לים כוש' לים משתכרים 20 ו-30 אלף ש"ח לחודש, בעוד שעובד מסור, אבימישפחה, ברוכת' ילדים, מרוויח לפעמים אלף ש"ח לחודש. כדי לשנות מצב זה, ררוש מהפך חברתי. פירוש הדבר: שינוי מוחלט של המדיניות הכלכלית של הממשלה. בין השאר: העברת משאבים גדולים ממערכת-הביטחון האדירה לתחום הכלכלי והסוציאלי. גבייה שונה של המיסים.

האוצר אינו מוכן לכך, מכיוון שהוא מייצג את המימסד הכלכלי-חברתי הקיים. יוסי ביילין מדבר בשמו. אבל גם הפוליטיקאים האחרים אינם מתכוונים לזה ברצינות. איש מהם לא הציג השבוע שום פיתרון רציני, מעבר לסיסמות.

בטופו של דבר יסתיים הפסטיבל, התיק שורת והפוליטיקאים יקדו סביב נושא חדש — למשל קליטת רבבות עולים חדשים — והכל יישאר כפי שהיה. עד לסטאטיסטיקה הבאה.

